

## POSTANOWIENIE

11 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 11 września 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki  
komandytowej w K.  
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. poprzednio L. spółce z  
ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w G.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.  
poprzednio L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w G.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z 9 stycznia 2024 r., I AGa 424/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną,  
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

(K.L.)

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 14 października 2021 r. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100.054,14 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty, oddalił w pozostałej części powództwo oraz orzekł o kosztach procesu (punkt 1). W pozostałej części oddalił apelację (punkt 2) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt 2).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwany wskazał przyczyny kasacyjne określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 oraz 4 k.p.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Z art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego

z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por.m.in. postanowienia z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.; z 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.; z 3 sierpnia 2017 r., IV CSK 85/17, niepubl.; z 7 grudnia 2017 r., I CSK 499/17, niepubl.; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, niepubl.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego

z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ze względu na tę regulację zarzuty naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nie mogą być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; oraz wyroki: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl.; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, niepubl.; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, niepubl.; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, niepubl., z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl.). Ponadto w postępowaniu kasacyjnym nie może być brany pod uwagę nie tylko zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., ale pominięciu podlegają również zarzuty naruszenia innych przepisów w takim zakresie, w jakim są one umotywowane wadliwą oceną dowodów, niespełniającą wymagań wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2018 r., I CSK 579/17, niepubl.).

W konsekwencji nie może przekonywać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej argumentacja skarżącego, który przyczynę kasacyjną określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadnił przyjęciem przez Sąd Apelacyjny ustaleń co do stanu faktycznego poczynionych przez Sąd I instancji oraz jednoczesnym dokonaniem przez ten Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny twierdzeń i dowodów i wywiedzenia wniosków sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, że powód zawarł z pozwanym umowę spedycji, a nie umowę przewozu. Oparcie argumentacji na zarzutach dotyczących oceny materiału dowodowego nie może skutecznie wykazać powołanej przez skarżącego przyczyny kasacyjnej. Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, w świetle przedstawionej we wniosku argumentacji, nie pozwala również na wniosek, że oczywisty charakter w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. ma zarzut skarżącego

dotyczący pominięcia przez Sąd Apelacyjny dowodów lub naruszenia przez ten Sąd zasad sporządzania uzasadnienia.

Uzasadniając przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący przedstawił trzy pytania wyrażające, jego zdaniem, występujące na gruncie art. 774 i 794 k.c. zagadnienia prawne. Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nie może mieć jednak charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2017 r., II CSK 698/16 i z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, niepubl.). Taki zaś charakter mają sformułowane przez skarżącego pytania, które osadzone zostały w okolicznościach konkretnej sprawy i są pytaniami o prawidłowość stosowania prawa w tej konkretnej sprawie.

Skarżący nie wykazał również powołanej we wniosku przyczyny kasacyjnej z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., którą uzasadnił występowaniem na gruncie art. 794 k.c. poważnych rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący argumentował w uzasadnieniu wniosku, że zaskarżony wyrok nie wpisuje się w pełni w linię orzeczniczą, która znajduje wyraz w powołanych przez niego wyrokach Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono jednak, że rozbieżność w orzecznictwie w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie występuje, gdy sądy wysnuwają odmienne wnioski prawne, a następnie wydają różne orzeczenia w sprawach o różnym podłożu faktycznym, przy braku tożsamyh lub bardzo zbliżonych ustaleń faktycznych albo przy zasadniczo innych żądaniach i zarzutach stron. Wielokierunkowości stosowania prawa w niejednakowych stanach faktycznych oraz różnorodności orzecznictwa nie należy w konsekwencji utożsamiać z rozbieżnością orzecznictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29). Wykazanie jako podstawy wniosku twierdzenia o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, wymaga zatem nie tylko wskazania rozbieżnych orzeczeń, ale również dokonania ich analizy i wykazania, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu. Ograniczenie się do wskazania orzeczeń bez wyjaśnienia przybliżonego kontekstu, w jakim rozstrzygnięcia te zostały wydane, nie spełnia powyższych

wymagań, zwłaszcza jeśli uwzględnić, że pojedyncze orzeczenie, choćby będące przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną, nie uzasadnia wniosku o występowaniu rozbieżności, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.L.)

[r.g.]